

“Em vaig confiar, pensava que això no em podia passar”

JESUS RODRÍGUEZ / DIRECTA.CAT :: 29/01/2015

Una fotògrafa a qui els agents van velar les imatges, un noi que pensava que els 'secretes' li volien robar la ronyonera i un pacifista que va seure a la calçada amb les...

Una fotògrafa a qui els agents van velar les imatges, un noi que pensava que els 'secretes' li volien robar la ronyonera i un pacifista que va seure a la calçada de la carretera de Sants amb les mans alçades

L'Artur va ser detingut al carrer de Sants / Jordi Borràs

Nova sessió de judicis per l'efecte Can Vies. Ahir es van celebrar quatre vistes orals a la sala 114 de la Ciutat de la Justícia, davant del magistrat Yáñez del jutjat penal 28 de Barcelona. La maratoniana jornada va finalitzar a les quatre de la tarda. L'esquema va ser similar en tots els casos: les paraules dels testimonis van desinflar les pretensions acusatòries de la fiscalia. El delictes de desordres públics s'havia incorporat a tots els expedients sense que estigués acreditat, ni tan sols als atestats policials. En aquest sentit, l'advocada Laia Serra va criticar el fiscal en l'última de les vistes, per haver incorporat aquest il·lícit que porta associada una pena de dos anys de presó o superior. És a dir, les persones acusades van entrar a judici amb peticions de quatre a sis anys de presó i quan van sortir afrontaven penes d'un a tres anys. Us expliquem com van anar les coses a tres dels judicis.

“Em van trencar la càmera, li van donar cops”

La fotoperiodista Paula Jané, que ha col·laborat amb la Directa i El País era una de les encausades. Va explicar que la nit del 29 de maig va assistir a les protestes de Can Vies per fer-ne un reportatge gràfic, malgrat que ella normalment es dedica a les instantànies del món del teatre i les arts escèniques. En un principi la fiscalia demanava una pena de cinc anys i deu mesos de presó. La noia ha relatat que quan van començar les càrregues es trobava al carrer Watt i va ser testimoni de l'ensopegada d'un home gran, d'uns 70 anys. “Em vaig confiar, el vaig ajudar a aixecar-se, pensava que com a fotògrafa això no em podia passar. Però, de cop i volta, agents de paisà se'm van llançar al damunt i em van tirar a terra”, va recordar força emocionada. “Em van trencar la càmera, li van donar cops, em van detenir. Quan vaig quedar en llibertat vaig veure que m'havien velat les imatges”, va afegir.

“Vaig veure l'acció de llançar la pedra, la trajectòria no la vaig seguir, perquè hi havia moltes pedres que ens queien, i una va impactar el meu company”

Per contra, dos agents de paisà infiltrats a les protestes -que van declarar ocultant el seu rostre darrere d'una mampara- van donar una versió molt diferent. Es trobaven al carrer Watt i alguns manifestants van començar a cridar “aquí està la secreta, aquí està la secreta”. El relat policial acusa la fotoperiodista d'haver-los llançat una pedra just en aquell moment. “Vaig veure l'acció de llançar la pedra, la trajectòria no la vaig seguir, perquè hi havia moltes pedres que ens queien, i una va impactar el meu company”, va dit un dels

agents a preguntes de l'advocat Jaume Asens. El jutge va seguir l'interrogatori recalcant aquest aspecte: “No van veure la trajectòria doncs, només el gest de llançar una pedra petita, que cabia dins la mà. No va incendiar mobiliari, no va trencar res. No?”.

Es van produir contradiccions en el relat. Un policia recordava que eren quatre els manifestants que llançaven pedres, el seu company, però, ho va xifrar en quinze. Els agents tampoc es van posar d'acord en el temps que la noia va estar a terra, abans de ser detinguda, quan hauria relliscat després del suposat llançament de la pedra: entre uns pocs segons i un llarg minut. Això va provocar una expressió d'estranyesa en la cara del jutge, que escoltava amb molta atenció tots els testimonis. Aquest dijous es farà la segona part de la vista oral, però tot apunta que a les conclusions definitives hi haurà una rebaixa de la petició fiscal, ja que no va quedar acreditat el que s'explicava a l'escrit incriminatori.

“Vaig creure que em volien robar”

Sebastian Victoria, de 19 anys, va assistir a la cassolada acompanyat d'uns amics. Va marxar quan començaven els aldarulls. Després de prendre unes cerveses amb uns amics, quan es dirigia cap a casa seva, on viu amb la seva mare, uns homes el van abordar. “Jo pensava que em volien robar la bandolera, no entenia que passava, aleshores em van donar cops. No es van identificar. Quan vaig entendre que eren policies els hi vaig dir que s'equivocaven de persona”, ha explicat Victoria. La situació va ser tan confusa que fins i tot els veïns van llançar des dels balcons objectes com llaunes, pots i ampolles contra els agents, amb crits de “deixeu el noi, no li robeu”. Això ho han confirmat també els policies que han declarat.

La situació va ser tan confusa que fins i tot els veïns van llançar des dels balcons objectes com llaunes, pots i ampolles contra els agents

Per contra, el relat dels fets segons ells va ser un altre. “Jo ho recordo, ell sol va tombar un contenidor i el va creuar, també va llançar pedres al cordó policial”, en paraules d'un dels mossos. Un altre agent ha dit, però, que el contenidor el van creuar un grup de joves, entre els quals hi havia l'acusat. El jutge ha insistit molt a saber com era el contenidor, cosa que cap policia ha sabut concretar. “Era verd, groc? De tamany gran? Petit? Amb rodes?”. Un dels policies, aleshores, ha dit “Sí, sí, amb rodes”. Cal recordar, però, que tots els contenidors amb rodes d'aquella zona havien sigut retirats de la via pública el dimarts al matí. Per ordre de l'ajuntament. La Fiscalia, aleshores, també ha retirat l'acusació dels desordres públics. La sentència només estudiarà si durant la picabaralla de la detenció es va resistir als agents.

“No podreu atropellar els nostres somnis”

El cas de l'Artur, sens dubte, ha estat el més sorprenent de la jornada. “És un noi que està en un esplai, va agafar material de l'esplai, paper d'embalar i es va fer una pancarta-vestit amb el lema 'No podreu atropellar els nostres somnis. Si ahir va ploure, demà sortirà el sol'”. “Ell va interpel·lar els manifestants i els policies, dient-los que així no s'havien de fer les coses, que no volia violència i es va asseure a terra”. “Estava allà amb la seva pancarteta

pacifista i se'l van endur per davant", ha explicat d'advocada Laia Serra. A l'atestat també es deia que havia protagonitzat aldarulls, però la fiscalia com en els altres casos ha sucumbit a l'evidència i ha retirat la petició de dos anys de presó per desordres públics. Els dos antiavalots que el van detenir han centrat l'acusació en el fet que el jove va impedir el pas d'un furgó policial per la carretera de Sants. Els agents, els típics catxes de gimnàs, han explicat que van baixar del furgó, li van demanar que s'apartés i com que no ho va fer el van treure per la força. Han aclarit que no el van veure cremar cap contenidor ni fer cap destrossa, tal com figurava per error a l'escrit d'acusació de la fiscalia. El testimoni del periodista Jordi Borràs també ha estat determinant: "El noi estava quiet, immòbil, totalment distanciat de la resta de manifestants, assegut a terra, cap intent d'agressió ni de provocar cap aldarull".

Un agent va entrar a les cel·les, va desenfundar la porra i va advertir que si seguien cridant "la nit seria molt llarga"

L'Artur, en el seu torn final, ha volgut explicar que el dia de la detenció, als calabossos de les Corts, un agent va entrar a les cel·les, va desenfundar la porra i va advertir que, si seguien cridant, "la nit seria molt llarga". "Un dels detinguts, italià, se'l van endur i va dormir calent", ha recalcat. També ha revelat que estaven amuntegades vint persones en una habitació on en cabien deu i que no els hi van proporcionar aigua malgrat haver-hi garrafes plenes a pocs metres. En relació a això últim, el jutge ha respòs: "Tot això no té a veure amb aquesta causa, si vol posar una queixa o una denúncia ho pot fer, però jo no em puc pronunciar sobre això". El fiscal, en les seves valoracions finals, després de fer un al·legat en defensa de l'Estat de dret -en contraposició a les dictadures-, ha conclòs: "no dubtem en absolut de les intencions en principi pacífiques, però a partir del moment en què és requerit pels agents i decideix no fer cas estariem davant d'un delictes de resistència. Es podria dir que estem davant d'una falta de resistència, però en el context d'una manifestació amb aldarulls, això seria un delictes".

<https://ppcc.lahaine.org/lem-vaig-confiar-pensava-que>